

Mt. 25, 1 – 13
A-jaar – 12 nov. 2017

Medegelovigen,

De parabel van vandaag lijkt ons zo bekend maar is ook heel vreemd...
Om deze parabel te kunnen begrijpen moeten we de tijdsgeest toch even voor ogen houden.
Toen Matheus dit verhaal schreef was er onder de christenen een zekere lusteloosheid te merken omdat de wederkomst van de Messias op zich liet wachten.
De overtuiging, het geloof in de wederkomst, was zo sterk dat ze hun bezittingen wegdeden en niets meer ondernamen om elkaar te helpen.
Men dacht 'ik maak me niet meer druk, het zal mijn tijd wel duren'.
Het enige wat telde was je voorbereiden op de wederkomst.
Ook leefde de veronderstelling dat zij nog in leven zouden zijn als de Heer zou komen en dat zij samen met de doden zouden worden weggevoerd, hun Heer tegemoet. Deze gedachte was voor hen, die Christus hadden gekend, heel reëel.

Omdat Matheus merkte hoe vele christenen het opgaven in Jezus' spoor te leven vertelde Hij de parabel die we zojuist hebben gehoord.

Het tafereel, een bruiloft, is ontleent aan het alledaagse leven van die tijd.
Naar gewoonte werd de bruid door haar vriendinnen begeleid naar het huis van de bruidegom. In de parabel wordt met geen woord gerept over de bruid.
Ook gaat het hier niet om één mens, maar om velen, om ons allemaal.
We zijn immers allen op weg naar het feest van het koninkrijk.

De komst van de bruidegom – de Heer - laat langer op zich wachten dan de tien meisjes dachten. De meisjes vallen in slaap.
In slaap vallen kan blijkbaar iedereen overkomen. Ook elke gelovige heeft wel momenten waarop zijn geloof op een laag pitje staat, waarop hij het doel van zijn levenstocht uit het oog verliest en in slaap valt.
Wanneer de meisjes worden gewekt blijken de helft van hen geen olie meer te hebben voor hun fakkels.
Dit is het punt in deze parabel dat de andere meisjes wijs worden genoemd. Ze hadden maatregelen genomen voor als het eens wat langer zou duren.
Dat noemt de evangelist Matheus, waakzaamheid, wijsheid.
Deze waakzaamheid, deze wijsheid, wordt sterk geprezen in de Schrift.
Het gaat daarbij niet om geleerdheid, maar om levenskunst: het goede doen voor jezelf en anderen, gerechtigheid, leven volgens Gods bedoelingen, zoals Jezus.
Die wijsheid heeft alles te maken met je fundamentele keuze voor of tegen het levensprogramma van Jezus.

Het gaat daarbij om stem en steun geven aan die bewegingen in onze wereld die gerechtigheid willen bevorderen in stad en land, veraf of dichtbij.
Het gaat erom steun te geven aan al die stemmen - soms hard, soms niet te horen – van mensen: mag ook ik leven op aarde?
Mag ook ik vrij ademhalen? Mag ook ik een deel van het voedsel der aarde?

Is er ook voor mij een plaatsje onder de zon? Mag ook ik liefhebben met ziel en lichaam?
Mag ik ook iets zeggen?

In die zin Jezus navolgen dat is de wijsheid die geprezen wordt in het evangelie.
Zo'n leven heeft eeuwigheidswaarde.

Maar die wijsheid die naar een beloftevolle toekomst wijst zou eigenlijk nu al bepalend moeten zijn voor ons leven en samenleven met anderen.

Want in de ogen van een arme en in het gezicht van een zieke kunnen we het gelaat van Jezus zelf ontdekken;

in de roep van een eenzame om troost en steun kunnen we zijn stem horen;

en in de wanhoop van een kind of een jongere kunnen we Hem op het spoor komen.

Maar dan moeten we wel waakzaam zijn en blijven en onze ogen en ons hart openhouden voor mensen.

Dan moeten wij als wijze mensen naar de samenleving kijken en durven aanwijzen waar de liefde wel en niet aanwezig is, dan moeten wij durven liefhebben en onszelf durven bevragen op onze manier van samenleven.

De parabel van vandaag gaat niet over mensen die het slecht hebben, maar over hen wie het goed gaat en waar de kans dichtbij is dat zij oppervlakkig gaan leven.

Als we het licht van het geloof in de goedheid van God brandend willen houden dan zullen we ons moeten voorbereiden op een toekomst in en buiten de kerk, anders dan we gedacht hadden en zullen we bakens moeten verzetten.

We zullen moeten tonen dat we alert en waakzaam blijven, en dat dit ons aanzet om samen licht te zijn voor elkaar.

Maar wie dit nu doet, olie koopt en bepaalde keuzen maakt, loopt het risico voor gek te worden aangezien, want 'zo' n vaart loopt het allemaal niet.

Maar ons evangelie noemt dwaas, zij die niet vooruitkijken

en wijs, zij die er alles aan doen om ook in de toekomst het licht brandend te houden, om samen licht te kunnen zijn.

Met een extra voorraad liefde en hoop, kunnen we onze eigen lampen brandend houden en het leven bij de gekwetste mens opnieuw zuurstof geven.